

tilpas for Fremtiden, hvor vi sikkert vil faa mangel gammel Samfundsskade at bøde paa hertillands. — — — Een Ting har jeg alligevel hidtil ikke rigtig kunnet forstaa, og det er, at man ikke for længe siden har fundet paa noget saa simpelt . . . for egentlig ligger det jo dog lige for Haanden, ikke sandt? Men veed du, hvad jeg idag er kommen til at tænke paa . . . ja, hvad jeg er næsten ganske sikker paa? Jeg tror, at disse Møddinger, dem har Fortidens Bønder anlagt af pur og sørgelig Nødvendighed, ganske simpelt paa Grund af Hoveriet til Herregaardene — forstaar du? Da de alletider først skulde udrette Herremandens Arbejde, før de fik Lov til at tænke paa deres egne Sager, har de været tvungne til Dag for Dag at opsætte og lægge til Bunke hjemme hos dem selv, indtil de endelig kunde stjæle sig en Dags Frihed til at skøtte deres egen Bedrift . . . og da denne Oprindelse til vores Møddinger efterhaanden er gaaet i Glemmebogen, har man naturligvis ment, at der maatte stikke en særlig dyb Mening i Bevarelsen af dem, og derfor ikke haft Mod til at skaffe sig dem fra Halsen . . . kort og godt: disse stinkende Gødningskuler, de er simpelthen en Arv fra Trældommens Dage, ganske ligesom saa megen anden gammel Raaddenskab, som vi nu er ved at frigøre Samfundene for? Er det ikke morsomt, Hansine? . . . Aa ja, hvor er det dog i det hele en velsignet Tid at leve i! Saadan at være Vidne til, hvordan vor Tids Oplysning, dens overalt vaagnende Sandheds- og Retfærdighedstrang lidt efter lidt, i stort som i smaat, bryder Trældommens Aag og bereder Menneskene en lysere og lykkeligere Fremtid!“

Hansine skiftede en Pind med et lille vantro Smil. Hun kendte sin Mands letvakte Begejstring for Tidens nye Ideer og var vant til at være den stumme Tilhører ved hans Udvikling af de store Resultater, han bestandig ventede sig af dem.

„Naa . . . det er nok forresten Tid at faa fraspændt,“ tog Emanuel atter tilorde efter at have set